

Plán B a Boží sláva

Tomáš Korčák

Jistě jste již zažili nějakou událost, která ve vás vyvolala zklamání. Nenaplnilo se vaše očekávání. Modlili jste se, zápasili a ono to dopadlo jinak. Nemáte odpovědi. Ptáte se: „Proč? Má cenu se ještě modlit? Co má vlastně cenu?“

Na začátku února roku 2015 po úmrtí svého přítele na rakovinu, za kterého jsem se několik let modlil, jsem měl vidění „uzdravující armády“ (viz www.juda.cz/2197/uzdravujici-armada/). Napsal jsem, že část této armády tvořili lidé, jimž někdo z blízkých předčasně kvůli nemoci odešel z tohoto světa (tato skupina se postupně v poměru k druhým zmenšovala). Zde se nacházeli někteří silní bojovníci, kteří porozuměli principu odškodnění od nepřítele, který ukradl, zničil a zabil. Tito lidé se nenechali odradit zklamáním a přinášeli Bohu oběť chval podle Abakuka 3,17-19: *I kdyby fíkovník nerozkvetl a na révě nebyla úroda, selhal výnos olivy a pole nevydala potravu, z ohrady zmizel brav a ve stájích nebyl skot, já se budu radovat v Hospodinu, budu jásat v Bohu, který mě zachraňuje. Panovník Hospodin je má síla, činí mé nohy podobné laním, dává mi kráčet po návrších. Chvála a uctívání pro ně není projevem dobrých pocitů nebo zistných důvodů. Chválí Boha pro Něho samotného. Proto nedali prostor skepsi a srdce jim neztvrdlo nevěrou (viz Mk 16,14).*

Netušil jsem, že se ani ne za čtyři měsíce sám dostanu do této skupiny a že budu z těchto slov sám přijímat potřebné povzbuzení. Po tříměsíčním zápase s rakovinou mi zemřela moje drahá manželka. Bojovali jsme do poslední chvíle, avšak přesto odešla k nebeskému Otci. U její smrtelné postele jsem před Boží tváří učinil slib, že Hospodina nepřestanu milovat, nepřestanu ho chválit, věřit jeho Slovu a modlit se za nemocné, zvláště s rakovinou.

Jak lehce bych mohl dát prostor sebelítosti, skepsi, nevěře a zklamání. Navenek by nemuselo být nic vidět, avšak v nitru by byla temnota. Byly by to „skryté proudy“ či „podemleté břehy“, které vás stáhnou do hlubin zmaru. Byl jsem velmi vděčný za všechny povzbuzující přátele, ale před lidmi, kteří mne litovali, jsem utíkal. Litování druhých uvádí do sebelitování, což je ďábelskou pastí. Nejsem žádný chudáček ani žádná oběť!

Asafovo „Proč?“

V čase vyrovnávání se s touto ztrátou, Bůh ke mně mluvit zvláště skrze Asafovy žalmy, kterých je v Písmu dvanáct. Asaf byl žalmista z Davidova stánku. Byl znám skládáním žalmů jako král David: **Král Chizkijáš s knížaty řekl lévitům, aby chválili Hospodina slovy Davida a vidoucího Asafa. Chválili s radostí,**

poklekali a klaněli se. (2Pa 29,30) Není to náhodné, že Asaf napsal 50. žalm, který je jedním z největších zjevení o oběti chval a dává také hluboké porozumění službě v Davidově stánku. Asafův život byl zřejmě velmi prozkoušen. Jeho modlitby a písně jsou toho dokladem. 74. žalm začíná slovem: „Proč?“

V Žalmu 73 vyznává: **Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k lidem čistého srdce!** (1) Než však došel k tomuto poznání, procházel mnohými zápasy právě s otázkou „Proč?“ Při těchto vnitřních zápasech se téměř dostal na scesti: **Ale já ... mé nohy málem uklouzly, mé kroky téměř klopýtly, neboť jsem záviděl namyšleným, když jsem viděl, jak se daří ničemům.** (2-3) Pyšným, hříšným svévolníkům se dobře daří a šíří se jejich vliv. Bylo zbytečné udržovat své srdce v čistotě? Jsem pokořován a kázně! Proč?

Když jsem přemýšlel, jak to pochopit, připadalo mi to obtížné. (16) [B21: Chtěl jsem to tedy pochopit rozumem, poznal jsem ale, jak je to nesnadné.] **Až když jsem vstoupil do Božích svatyní, pochopil jsem jejich konec.** (17)

Zde je klíč na naše „Proč?“ Někdy nemáme odpovědi na naše otázky. Nemůžeme to svým rozumem pochopit. Když však vstoupíme do Boží přítomnosti, pochopíme. Uvidíme vše z Božího věčného úhlu. Boží přítomnost je odpovědí na všechny naše „Proč?“, na které nepřichází rozumová odpověď. V Boží přítomnosti pochopíme duchem to, co jsme nemohli pochopit rozumem. Toto duchovní chápání přesahuje náš rozum.

Žalmista byl tupý, nechápavý a zahořklý, když se okolnosti a zápasy, kterými procházel, snažil pochopit rozumem a ne svým duchem. **Když bylo mé srdce zahořklé, když se jitřilo mé nitro, byl jsem tupý a nechápavý, byl jsem před tebou jako hovádko.** (21-22)

Asaf povzbuzen odpovědí skrze Boží přítomnost vyznává: **Nicméně jsem stále u tebe. Uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého úradku a pak mě přijmeš do slávy.** (23-24) [B21: Ty mě povedeš svými záměry a nakonec mě přijmeš do slávy.] Někdy nás naše rozumem nepochopené otázky (když nehledáme odpovědi duchem v Boží přítomnosti) mohou odvést od Božích záměrů. Mnoho zklamaných křesťanů zůstalo jako solný sloup stát na místě, protože se neustále otáčí nazpět. Mohou to však být i celé sbory. Nenaplnují svoje poslání, nevstupují do dalších Božích záměrů.

Asaf dále pokračuje: **Koho mám na nebesích? A jsem-li s tebou, nemám na zemi zalíbení. Mé tělo i mé srdce chřadne. Bůh je však navěky skálou mého srdce a mým podílem.** [B21: I když mé tělo i srdce strádají, Bůh je má síla, můj podíl navěky!] **Hle, kdo se ti vzdalují, zahynou; zničíš každého, kdo je ti nevěrný. Co se mě týče, Boží blízkost je pro mě dobrá. Učinil jsem si útočiště v Panovníku Hospodinu, abych vyprávěl o celém tvém díle.** [B21: Mně je však nejlépe v Boží blízkosti; v Hospodinu, svém Pánu, mám svou skrýš - o všech tvých skutcích proto vyprávím!] (25-28)

Asaf poznal, že zakoušet Boží přítomnost je to nejdůležitější v našem životě. Jen tak projdeme těžkými obdobími posílení místo zklamání a odrazení. Bolest ze ztráty je uzdravena v Boží přítomnosti při našem uctívání Pána. C. S. Lewis, kterému také zemřela manželka na rakovinu, píše: „*Má-li se snášet bolest, trocha odvahy pomáhá víc než mnoho vědomostí, troška lidského soucitu více než mnoho odvahy a nejnepatrnější dotek Boží lásky více než všechno toto dohromady.*“ (Problém bolesti, Návrat domů 2013, s. 10) Právě v Boží přítomnosti zakoušíme uzdravující Boží lásku, která nás vede k vykročení dál – do Božích záměrů s naším životem.

Když se nepovedl plán A, přichází plán B...

Věřím, že původní Boží plán byl, abych společně se svojí ženou naplnil Boží záměry a odešli jsme do Otcovy náruče sytí dnů až ve svém stáří. Některá zaslíbení a proroctví naplněna nebyla. Ovoce se sklízí na podzim a nemá upadnout uprostřed roku. Prohráli jsme bitvu, ale ne celou válku. Z pohledu věčnosti je manželka povýšena do Boží slávy a my máme na vše hledět z pohledu věčnosti. Děkuji Bohu za čtvrt století, kterou jsem byl manželkou obdarován. Nevěřím, že někde v záhrobí ji dohořela svíce. Nesnáším pohanské dušičky. Její duch a duše žije u nebeského Otce a čeká na vzkříšení svého těla. I když i slovo čeká je nepřesné, protože je na věčnosti mimo prostor a čas.

Některé bitvy jsme prohráli, ale to nás vůbec nemá a nesmí přivést do bodu, kdy další zápasy vzdáme. Zklamání je ďáblova metoda ochromení. Georgie Verwer povzbuzuje: „*Máte po selhání někdy pocit, že jste minuli plán A pro svůj život? Pokud ano, pak děkujte Bohu za jeho svrchovanost a realitu verše Římanům 8,28: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ Plán B nebo C může být úplně stejně skvělý jako plán A. Možná si myslíte, že jste napáchali spoustu chyb a udělali ve svém životě spoustu chybných kroků. Možná máte pocit, že jdete podle plánu F nebo G. Říkám vám: „Chvalte Boha za dlouhou abecedu“ a vytrvejte!*

Bez ohledu na množství žalu, zklamání a potíží si potřebujeme zachovat pozitivní, milostí motivovaný postoj a dál reagovat na Ježíšovo povolání, abychom po celém světě byli jeho svědky. /.../ Mnozí z Božího lidu pijí příliš mnoho toho starého depresivního koktajlu perfekcionismu, sebepozorování a falešného očekávání, který vede k nové podobě duchovní soběstřednosti, která je v naprostém rozporu s realitou, o níž slyšíme v knize Skutků.“ (Vyjít ze zóny bezpečí, Návrat domů 2001, s. 32)

Když předčasně skončil plán A, což takhle hledat u Boha plán B a vstoupit do něj? Anebo budeme truchlit, naříkat a sebelitovat se až do své smrti? Věřím, že ti, kteří nás v Pánu předešli do Boží slávy, nás v oblaku svědků podle Hebrejům 12,1 povzbuzují: „Nikdy, nikdy, nikdy to nevzdávejte! Běžte dál svůj běh Božího povolání!“ Kdosi řekl: „*Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.*“

Blízko průlomů

Bill Johnson povzbuzuje: „*Nenech svou minulost diktovat tvou budoucnost.*“ Je potřeba se vyplakat a vylít své srdce Pánu, ale poté je potřeba povstat a jít dále. „*Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. Čest mi vzdá zvěř pole, šakalové i pštrosi; obdařil jsem poušť vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid. Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech.*“ (Iz 43,18-19)

Kdybychom vzdali další boje kvůli prohrané bitvě, nikdy bychom nedosáhli průlomů. Thomas Alva Edison to vyslovil následovně: „*Mnoho lidských neúspěchů pochází od lidí, kteří si neuvědomili, jak blízko byli úspěchu, než to vzdali.*“

Někdy můžeme být otráveni z postojů, jednání a reakcí druhých lidí. Je to také důvod, proč to vzdát? Matka Tereza s bohatými zkušenostmi v této oblasti povzbuzuje: „*Lidé jsou často nerozumní, nelogiční a sobečtí. Přesto jim odpusťte. Budete-li k nim laskaví, stejně vás obviní ze sobectví a nízkých pohnutek. Zůstaňte laskaví. Budete-li úspěšní, získáte i falešné přátele a opravdové nepřátele. Přesto pokračujte. Budete-li upřímní a čestní, lidé vás podvedou, vy ale zůstaňte upřímní a čestní. Strávíte-li léta budováním něčeho, co vám jiný zničí přes noc, budujte znovu. Naleznete-li štěstí, klid a mír, budou vám závidět. Zůstaňte šťastní. Na dobro, které uděláte dnes, zítra lidé zapomenou. Přesto dál dělejte dobro. Dávejte světu to nejlepší, co je ve vás, a i když to nemusí stačit, dávejte dál.*“

Alan Vincent popisuje prohru v modlitebním zápase, jejíž překonání se stalo mocným průlomem: „*Základním zdrojem víry je slyšení Božího slova v Písmu. Bůh k nám ale může mocně promluvit i skrze opravdové proroky a skrze prorocký dar. Můžeme rovněž zaslechnout, že Bůh k nám mluví přímo skrze svého Ducha v našich srdcích. Tyto dva způsoby přijímání Božího slova se ale definují mnohem nesnadněji a pojí se s nimi nebezpečí zneužití. Nicméně Bůh skrze ně může mocně promlouvat víru do našeho nitra.*“

Každý z nás se možná setkal s křesťany, kteří byli přesvědčeni, že Bůh k nim promluvil, ale ve skutečnosti si to pouze domýšleli ve svých představách. Neměli bychom propadnout cynismu. Potřebujeme se ale držet biblických pojistek, vše v této kategorii podrobit zkoumání a pak se pevně držet pouze toho, co je dobré (viz 1Te 5,19-21).

V určitých důležitých okamžicích mého života ke mně Bůh promluvil přímo. Uvedu příklad: Před několika lety jsem se vrátil z Indie, abych vedl skupinu sborů v Anglii. Členkou jednoho z našich sborů byla Mandy, čtyřadvacetiletá žena, která byla stejně stará, jako tehdy byla má dcera Rachel. Mandy porodila děťátko, ale pět měsíců po porodu se u ní projevovalo akutní nádorové onemocnění mízních uzlin. Rakovina začala z mízních uzlin postupovat do celého těla. V našem sboru jsme již zakusili řadu úžasných uzdravení; proto jsme vytvořili „modlitební komando“, aby za Mandin život bojovalo.

Usilovně jsme se modlili za její uzdravení, průlom jsme však dosáhnout nemohli. Mandy nakonec tragicky zemřela. Několik hodin po její smrti mi zavolal její manžel Andy a řekl mi: „Alane, já prostě nemám pokoj v tom, že teď jednoduše Mandy pohřbíme. Možná nás Bůh chce přivést až na samotnou mez. Půjdeš se se mnou modlit nad Mandiným tělem? Třeba ji Bůh vzkřísí z mrtvých.“

Mandino tělo bylo v jedné velké londýnské nemocnici. Vedení nemocnice nám vyšlo vstříc a nechalo Mandino tělo převést do soukromé nemocniční kaple. Tam jsme se mohli modlit. Byli jsme tam čtyři a modlili jsme se celé odpoledne. Byl to úžasný zážitek. Přítomnost Boží tam byla velice intenzivní. Uctívali jsme Boha a v duchu jsme prožívali radost. Zdálo se mi, že tou nejsnazší a nejpřirozenější věcí na světě je obrátit se k Mandinu tělu a říci: „Mandy, vstaň!“

Tak jsem to tedy udělal. Řekl jsem: „Mandy, v Ježíšově jménu vstaň!“ Mandy však nevstala. Místo toho Bůh v mém duchu velmi jasně promluvil. Řekl mi toto: „Netušíš, jak jsi byl blízko. Musil se ale ještě něco naučit, než spatříš vítězství v takovýchto věcech. Chci, aby ses na tuto porážku díval jako olympionik, který při skoku vysokém shodí laťku jen centimetr pod olympským rekordem. Ano, tak jsi byl blízko. Málem jsi získal zlatou medaili. Z určitých důvodů, které ti teď nemohu vysvětlit, jsem to ale musel ponechat ďáblovi. Mou dokonalou vůlí nebylo, aby Mandy zemřela. Byla v tom Satanova zloba, a Satan za to bude platit. Jako odškodné dostanete za Mandin život stonásobek.“

Toto jsem slyšel Boha říci. V Písmu není jediný verš, který by říkal něco podobného. Slyšel jsem však, že mi Bůh tato slova říká. Stala se pro mě absolutním slovem víry. V tu chvíli jsem obdržel „šek víry“ na sto lidských životů, které by jinak Ďábel mohl zabít. /.../ Od té doby jsem po celém světě viděl úžasné zázraky. Viděl jsem, jak nám byl Mandin život nahrazen nejméně stokrát.“ (Dobrý boj víry, KMS 2009, s. 36-39; Tuto knihu vám velice doporučuji k přečtení. Je tam mnoho odpovědí na naše otázky.)

Nemožné u lidí je možné u Boha

Je to nemožné, aby byly rakoviny a další nemoci uzdravovány skrze jméno Ježíše Krista na denním pořádku? Je nemožné, aby skrze nás neustále prýštila studnice uzdravení – tedy uzdravující služba celého člověka? Je nemožné, abychom dělali skutky, které činil Ježíš a dokonce ještě větší, jak o tom sám hovoří v Janovi 14,12? Věřím, že jsme blízko průlomů!

Kdysi jsem si vytvořil svoje životní krédo z výzvy jednoho Božího muže: „Vidět neviditelné a činit nemožné!“ Sportovec Muhammad Ali to vyjádřil následovně: „Nemožné je jen silné slovo, které kolem sebe rozhazují malí lidé, kteří si myslí, že je snadnější žít ve světě, kde budou jen dostávat, místo toho, aby objevovali sílu, která to dokáže změnit. Nemožné není fakt, je to postoj. Nemožné není tvrzení, je to výzva. Nemožné je nevyužitá síla. Nemožné je dočasný stav. Nemožné neexistuje.“

Všemi zkouškami se stáváme pokornějšími, což neznamená, že máme kyselý a zkřivený obličej, ale že jsme na Bohu čím dál více závislejšími. Životní zkoušky nám napomáhají k dobrému, protože milujeme Boha! Když to nevzdáš, vejdeš do průlomu!

Jsi chudáček nebo miláček?

Tomáš Korčák

David (tj. Milovaný) potěšil svou ženu Bat-šebu, vešel k ní a spal s ní. Porodila syna a pojmenoval ho Šalomoun (tj. Pokojný). Hospodin si ho zamiloval a vzkázal po proroku Nátanovi, aby ho pojmenoval Jedidjáš (tj. Hospodinův miláček), kvůli Hospodinu. (2S 12,24-25)

Často jména v Písmu byla určitým vyjádřením o podstatě či charakteru člověka. Lidé v Izraeli těmto jménům rozuměli, byla totiž v jejich rodném jazyce. David věděl skrze důvěrný vztah s Bohem od mlada pěstovaný, že je milovaný. Jeho jméno (česky: *Milovaný*) zjevovalo jeho identitu v Bohu. Jako bojovník vybojoval mnohé bitvy a své upevněné království předal svému synu Šalomounovi. Vybojované království je nyní pokojné od nepřátel. Proto jeho nástupce dostává jméno *Pokojný*. Byl vybojován pokoj, do kterého nyní vstupuje další generace (viz též J 14,27).

Hospodin posílá Nátana, aby Šalomouna prorocky pojmenoval jako *Hospodinova miláčka*. Potvrzuje ze své milosti a lásky jeho identitu a to dříve, než cokoli pro něj mohl vykonat. Boží láska je pouze zdarma. Totéž Bůh udělal na počátku veřejné služby Pána Ježíše. Dříve než Ježíš cokoli udělal, nebeský Otec ho potvrdil slovy: **Ty jsi můj Syn, Milovaný, v tobě jsem našel zalíbení.** (Mk 1,11) Totéž říká i tobě, jestliže jsi jeho synem nebo dcerou (viz Ga 3,26). Bůh miluje nás stejně, jako miluje svého Syna Ježíše (viz J 17,23).

Co tedy božské povzbuzování přináší?

- zjevuje Boží lásku a charakter
- potvrzuje naši pravou identitu – tedy to, co jsme v Kristu a kdo je Kristus v nás
- pomáhá nám odhlížet od nás samých k pomoci přicházející od Boha
- ukazuje skutečnou velikost obrů a hor překážek ve srovnání s velikostí Boží
- zjevuje Boží přízeň a zájem o nás
- ukazuje vše z Božího věčného úhlu pohledu
- povzbuzuje k důvěře v Boží zaslíbení
- dává naději a nový výhled do budoucnosti

Apoštol Pavel měl úžasné zjevení Hospodina jako *Boha veškerého povzbuzení: Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh*

veškerého povzbuzení, který nás povzbuzuje v každém našem soužení, abychom i my mohli povzbuzovat ty, kteří jsou v jakémkoli soužení, tím povzbuzením, kterým Bůh povzbuzuje nás. (2K 1,3-4) Toto zjevení prožil ve velikých zkouškách a těžkostech. Často to největší povzbuzení přichází od lidí, kteří prošli nějakým zápasem a zakusili přitom osobní povzbuzování přímo od Boha.

Někdy stačí s člověkem, který potřebuje povzbudit, jenom být a naslouchat mu. Boží soucit a milosrdenství se projevují i v pláči s plačícími (viz Ř 12,15).

Naproti tomu existuje tělesné „povzbuzování“, které druhého lituje a tím v něm vzbuzuje sebelítost. Posiluje jeho soustředěnost na sebe a tíhu prožívané situace. Někdy zkoušený člověk nalítne na takovýto způsob falešného soucitu a sám ho vyhledává a vyžaduje. Tím se dostává do velké pasti a ochromení. Sebelítost je slepá ulička, která nám může zlomit vaz. Je to nepřítel, se kterým musíme bojovat a přemoci ho. Nejsi žádný chudáček ani žádná oběť.

Můžeš svobodně v každé situaci udělat správné rozhodnutí. **Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.** (1K 10,13) Sebelítostivý člověk nevěří, že toto slovo Písma je pravdivé v jeho životě a v každé situaci. Jak velmi dobře napsal Jeroným Klimeš: „*Sebelítost je droga, a aby si člověk mohl této drogy dopřávat, musí deformovat své vidění reality. Cena za požitky sebelítosti je lež sobě samému.*“ (Křesťanství, vztahy a sex, Novela bohemika 2016, s. 145) Sebelítost je naším zruďným a zákeřným nepřítelem. Nejsi chudáček, ale miláček!

Zde velice doporučuji si přečíst knihu od Andree Herrmanna: Opust' mentalitu oběti - Jak zvítězit dříve, než by přišla porážka (Vydavatelství Juda 2008) a článek od Josefa Marka: Je sebelítost tvým nepřítelem? (<http://www.juda.cz/393/je-sebelitost-tvym-nepritelem/>)

Je například mnoho tělesně postižených (uvnitř však zdravých), kteří velmi touží po tom, abychom s nimi jednali jako s ostatními. Tím jim nejvíce pomůžeme. Také lidem, kteří prožili nějakou tragédii, se nemusíme vyhýbat, ale naopak jednejme s nimi zcela normálně a přirozeně.

Jednou jsem měl těžké období a tak jsem šel na procházku do lesa a tam se modlil. Vyléval jsem srdce Pánu a žádal o povzbuzení. Najednou jsem vnímal tichý a jemný hlas ve svém srdci: „Jsem v tobě se vší svojí trpělivostí!“ Byl to pro mne velmi důležitý a uzdravující dotyk Boží, který mne vedl k odhlédnutí od sebe a tíhy mé situace k zaměřenosti na Krista a jeho vlastnosti a možnosti.

Lidé, kteří místo božského povzbuzování druhé jen litují, to nemyslí zle. Avšak ovoce dobré není. Když zemřela dcera představenému synagogy Jairovi, jeho dům

se naplnil množstvím plačících a litujících lidí. Ježíš tyto nositele beznaděje, nevěry a skepse musel nejdříve vyhnat, aby mohl učinit zázrak. Dokonce se mu posmívali. **A když byl zástup vyhnán, vešel, uchopil její ruku a děvče se probudilo.** (viz Mt 9,18-26) Tito velmi hodní litovníci vytvářejí skrze tělesný soucit atmosféru nevěry, zklamání, bezmocnosti a beznaděje. Naproti tomu Boží soucit přináší víru, povzbuzení, moc a naději. Buďme tedy nástroji v ruce Boha veškerého povzbuzení. Mějme otevřené oči a dávejme, neboť **kdo občerstvuje, bude též občerstven** (Př 11,25).

Zvonečky a jablka

Václav Lamr

Na jeho spodním lemu uděláš granátová jablka z příze modré, purpurové a karmínové, kolem dokola na jeho lemu a mezi nimi budou dokola zlaté zvonečky: zlatý zvoneček a granátové jablko, zlatý zvoneček a granátové jablko budou kolem dokola na lemu pláště. Plášť bude na Áronovi, když bude sloužit, aby byl slyšet jeho zvuk, když bude vcházet do svatyně před Hospodina a když bude vycházet, aby nezemřel. (Ex 28,33-35)

Čti: 1. list Korintským 12 - 14 kapitolu

Pán Bůh má ve všech věcech pořádek, nádherný soulad vztahů mezi tím, co říká a co činí. Je Bohem lásky i soudu, moci i milosrdenství. Tato Boží vlastnost je zjevena na služebnících Páně všech dob a není tomu jinak ani dnes.

Zkoumáme-li smysl toho, co Mojžíš nechal zřídit na podolku roucha velekněze podle Božího příkazu, spatříme onu Boží vyváženost mezi tím, co má být slyšet, a tím, co by mělo spíše chutnat a vonět. Jaká je milost v té výpovědi na spodku velekněžského roucha, jak prostě a jednoznačně tu Hospodin vybízí svůj lid k plnění všeho, co má činit dodnes. Vidíme-li ve funkci zvonečků slyšitelný úkol Božích služebníků, potom jablka zrnatá (Kraličtí) nás upozorňují, abychom nezanedbávali jakost našeho charakteru, abychom se v Boží lásce proměnili v lidi sladké, voňavé a k nakousnutí. To vše ve vyváženosti, aby nic netrčelo, či nechybělo na úkor toho druhého.

Máme žít ve vítězství nad démony, hříchem a světem duchovní opozice skrze vyhlášení Božího království a prostřednictvím všech darů Ducha svatého. Máme však také vonět na dálku skrze ovoce Ducha svatého a tak přilákat nové lidi ke spasení. Pořádně si přečtěme text 2. listu Korintským 2,14-15: **Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu a zjevuje skrze nás na každém místě vůni své známosti. Neboť jsme Kristovou libou vůní Bohu...**

Vítězství a vůně! Opět zvoneček vedla jablka. Jaká však bývá praxe? Často jsem slyšel prohlášení, že láska je důležitější než dary. Takto si počínají mnozí a nakládají s láskou Boží jako s koulí kuželníku. Vezmou, namíří proti devíti kuželkám darů Ducha a *bác!* Se zvoláním: Ale důležitější je láska, povalí všech

devět darů Ducha, které jsou vyjmenovány ve 12. kapitole listu Korintským. Takové bourání je slyšet v církvi. Jiní si to nedají líbit a nebezpečnou kouli důrazu na ovoce Ducha raději přivážou tkanicí nějakého učení k břevnu - aby ta koule někomu nenaklepla koleno či hlavu - a devět darů zabetonují k podložce „nekompromisním“ vyznáním víry.

Tak bylo a je v církvi vidět „*přivržence lásky*“, kteří nelaskavě odsuzují „*přivržence darů a Boží moci*“. Měli by rozpoznat, že v Novém Zákoně si Duch svatý zopakoval na malém úseku biblického textu střídání zvonečků a jablek, a to dost nápadně. Dvanáctá a čtrnáctá kapitola první epištoly Korintským je zavěšením zvonečků: uprostřed mezi nimi voní jablíčko lásky - třináctá kapitola. A to je jen podolek našeho roucha královských kněží, pouhý základ, ne vrchol naší služby. Pokud se v církvi obíráme takovými věcmi, jsme dosud jako malé děti, které se přou, co je důležitější.

Uvedu ještě jiné přirovnání. Dary nápadně připomínají naše zubaté čelisti: uprostřed je jazyk lásky. Obé funguje bez upřednostňování. Je však bláznivý jazyk kousat nebo ho vystrkovat z bezzubých úst. Kdo může pochopit, co tím myslím, pochop a odpusť“ mi. Stejně komické je cenit zuby - dary - na odiv druhým. Co když ti jeden zub chybí?

Církev je často přirovnána k lodi. Lásky a ovoce Ducha jsou stěžně s plachtami. Vítr Božího milosrdenství žene loď kupředu. Ale co je platný pohyb kupředu, když chybí kormidlo, navigační zařízení, kotva, mapy a dalekohled? Ano - to jsou dary Ducha, kterými se loď řídí, provádí se manévrování a korekce, jsou získávány informace o tom, co je pod lodí a v dálce. Bez toho loď zbloudí, mine se cíle, najede na mělčinu nebo ztroskotá o skálu. Neviděl jsi dostatek takových ztroskotání? Ovšem, bez plachet lásky i s nejlepšími přístroji zůstane loď na místě. A to nemluvím o posádce - jsou to úřady Ducha svatého - bez níž to i ono není lodi nic platné.

Meditujte, moji bratři, nad těmito příměry a rozhodujte se, dokud je čas. Jsou v našem sboru slyšet zvonky darů Ducha svatého? Je slyšet do šířky kolem nás chvála našeho Pána a ohlašování evangelia? Setkávají se lidé v našich vztazích s jablíčky ovoce Ducha svatého? Je tu vůně lásky, pro kterou se lidé frustrovaní současnou atmosférou světa rozhodnou s námi žít v Božím království? Nebo dosud hrajeme ony kuželky nemoudrého zdůrazňování toho či onoho? Je tvé město provoněno evangeliem království? Radují se obyvatelé tvé obce, že Ježíš uzdravuje nemocné duše a těla, že odstraňuje vnitřní zranění a rozvazuje staré svázanosti? Je provoněna tvá vesnice, čtvrť, kolej, domácnost libou vůní Boží lásky? Pohleďte, bratři a sestry, na podolek svého roucha a doplňte to, co má být doplněno. Amen

(Život víry 3/1991)

Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškerého povzbuzení, který nás povzbuzuje v každém našem soužení, abychom i my mohli povzbuzovat ty, kteří jsou v jakémkoli soužení, tím povzbuzením, kterým Bůh povzbuzuje nás. (2K 1,3-4)

Vyjdi z kruhu novou cestou

Tomáš Korčák

Chci vám přinést určité zjevení z Písma. Ale nejprve se podívejme na jedno trochu depresivní místo: **Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového. Je něco, o čem lze říci: Hled', to je cosi nového? I to bylo v dávných dobách, které byly před námi.** (Kaz 1,9-10)

Šalomoun ve své knize Kazatel mnohokrát opakuje, že všechno je marnost a pomíjivost. Musíme dobře této knize porozumět. Kniha Kazatel na mnoha místech nepopisuje Boží vůli, ale konstatuje, jaká je realita dnešního života. Popisuje hledání krále Šalomouna, který procházel všemi možnými způsoby života, až došel k tomu, co je opravdu nejdůležitější: **Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.** (Kaz 12,13-14)

Popis, že se všechno neustále znovu opakuje, je popis reality, ale není to ještě popis Boží vůle. Před několika lety jsem si koupil knížku s názvem „*Odsouzení k opakování*“. Tato kniha je složená z mnoha příběhů historie lidstva, na kterých je vždy demonstrováno nějaké poučení. Kniha má podtitul: „*Poučí se lidstvo z dějin?*“ Říkal jsem si, proč tomu nemohli dát nějaký pozitivní název? Protože je to tak v celé historii lidstva. Věci se stále opakují a lidé se nepoučí. Je dobré studovat historii a zabývat se tím, co bylo, abychom se skutečně poučili. Proto také máme Písmo.

Poučení z historie je jedním z důvodů sepsání příběhů Písma. Jsou tam popsány pády i povstání, prohry i vítězství. Prohry a pády jsou v Písmu popsány ve vší otevřenosti se všemi příčinami proto, abychom je neopakovali a poučili se z nich. Jinými slovy: abychom se nepohybovali v kruhu.

Šalomoun tedy popisuje realitu světa a historie života: „Pohybujeme se v cyklech a kruzích. Co je, to už bylo. Co bude, to už také bylo. Nic nového pod sluncem.“ Kdo se v Písmu neustále točil v kruhu? Izraelci na poušti jsou ukázkovým modelem, na kterém se můžeme tolik poučit. Izraelci vyšli z Egypta a pak se točili čtyřicet let na poušti do kruhu. Dostali zaslíbenou zemi, oni však do ní nedošli. Až další mladá a nová generace, která myslela jiným a novým způsobem, vstoupila do nové země.

Písmo jasně učí o tom, proč se Izraelci točili a proč se tyto cykly opakují. Tyto důvody jsou jasně popsány v knize Hebreům 3,19-4,11: **I vidíme, že nemohli vejít pro nevěru. Stále platí zaslíbení pro vstup do jeho odpočínutí, bojme se tedy, aby se snad neukázalo, že někdo z vás je promeškal. Vždyť také nám byla oznámena radostná zvěst, stejně jako i jim. Slovo, které slyšeli, jim však neprospělo, protože nebyli spojeni vírou s těmi (*nebylo spojeno - doslova: promíseno - s vírou těch*), kteří slyšeli. Neboť do odpočínutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili, jak řekl: „Jak jsem přísahal ve svém hněvu: Nevejdou do mého odpočínutí,“ ačkoliv ta díla byla od založení světa hotova. Neboť kdesi řekl o**

sedmém dni takto: ‚I odpočinul Bůh sedmého dne od všeho svého díla.‘ A zde zase: ‚Nevejdou do mého odpočínutí.‘

Protože tedy zůstává možnost, aby někteří do něho vešli, a protože ti, kterým to bylo dříve zvěstováno, nevešli pro neposlušnost, opět určuje jeden den, Dnes, když v Davidovi po tak dlouhém čase říká, jak je předpověděno: ‚Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.‘ Kdyby je byl totiž Jozue uvedl do odpočínutí, nemluvil by o jiném, pozdějším dni. A tak zůstává sobotní odpočínutí Božímu lidu. Kdo totiž vešel do jeho odpočínutí, ten také odpočinul od svých činů, tak jako Bůh od svých. Pospěšme si tedy vejít do onoho odpočínutí, aby nikdo nepadl podle stejného příkladu neposlušnosti.

Vidíme, že Izraelci nemohli vejít pro nevěru. Zaslíbená země byla zemí odpočínutí. Jedním místem odpočínutí měl být pro Boží lid jeden ze dnů týdne, kdy měli vejít do božského odpočinku - do přítomnosti nebeského Otce, který je pokoj. To další místo odpočínutí měli mít Izraelci v zaslíbené zemi.

Oni však pro svoji nevěru do země odpočinku nevstoupili a ani sobotního dne neodpočinuli. Jak se ta nevěra projevovala? „Bůh nám sice říká, že nám tu zemi dal, ale naše oči vidí, že jsou tam velicí obři. Ta země nás přemůže. My to nezvládneme, nemůžeme zvítězit nad svými nepřáteli.“ De facto říkají, že ti nepřátelé jsou větší než náš Bůh. Ve skutečnosti říkali, že Bůh nemluví pravdu. Byli plni strachu a beznaděje a nevěřili, že nepřátele přemůžou, i když to řekl Bůh. Nevěřili a pro nevěru nevstoupili. Proto se točili v kruhu.

Do odpočínutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili. Dnes můžeme vstoupit do odpočínutí. Je to odpočínutí v Kristu, kdy nám jsou odpuštěny hříchy, a Bůh se stává naším Otcem. Tak můžeme vstoupit do toho, do čeho nevstoupili Izraelci.

Dále jsme četli, že nevešli pro neposlušnost. Jestliže milujeme Pána, projeví se to naší poslušností. Ježíš říká, že kdo ho miluje, bude zachovávat jeho přikázání. Poslušnost a láska k Bohu nejdou od sebe oddělit. Někteří křesťané vám však budou vykládat, jaké mají úžasné pocity a zážitky s Bohem, přestože jejich život vykazuje neposlušnost a svévoli. Tito lidé klamou sami sebe a jsou oklamáni od nepřítelů. Mají pouze nějaké emocionální náboženské stavy. Láska k Bohu se projeví poslušností.

Bůh řekl: „Jděte do zaslíbené země!“ A oni řekli: „Ne, my nemůžeme!“ Co to je? Neposlušnost. Bůh řekl: „Vy přemůžete své nepřátele!“ Izraelci však řekli: „Ne, my to nezvládneme!“ Co to je? Neposlušnost. Nevěřili Bohu, a proto ho neposlušovali. Když však posloucháme Boha, je uvolňována víra. Pokud ti Bůh něco říká, pak to poslušně udělej a víra bude uvolněná. Máš míru víry pro všechno, k čemu tě Bůh povolává. Když děláš kroky poslušnosti a víry, tvoje víra roste. Víra není nějaký zvláštní vzletný pocit, který potřebuješ k tomu, abys Boha poslechl. Víra je krokem tvé poslušnosti.

Izraelci nevešli pro nevěru a pro neposlušnost. Ještě se v tomto textu mluví o zlém, nevěrném a zatvrzelém srdci (viz He 3,12-13). Postoje nevěry a neposlušnosti

vycházejí ze zlého a tvrdého srdce. Tvrdé srdce se projevuje právě tím, že nedůvěřujeme Bohu, že žijeme ze svých vlastních sil a že jsme plni strachu a starostí. Navenek můžeme být váženými křesťany, ale v srdci je plno nevěry a strachu. Věříme ve svojí sílu a schopnosti. A když nám Bůh něco řekne, tak máme plno výmluv, proč to nemůžeme udělat.

Bůh však dává nové, měkké a věřící srdce. Když se obrátíš k Bohu, učiníš pokání a poprosíš: „Bože, odpusť mi ten strach, nevěru a neposlušnost,“ Bůh ti odpustí. Dal ti v Kristu novou přirozenost. Počítej s tím, že starý člověk s tvrdým srdcem v tobě byl odsouzen, zemřel a byl pohřben. Nyní v tobě žije Kristus, a proto chod' v nové přirozenosti.

Jsou lidé, kteří přijali Pána již před dlouhou dobou, ale nedůvěřují mu. Ve skutečnosti mu odmítli důvěřovat. Raději důvěřují sami sobě a svým vlastním zraněním a zklamáním. Mají tvrdé srdce pro neupřímnost, nevěru, nekajícnost, neposlušnost a svévoli. S těmito lidmi je těžké jednání. Musíme jít před Pána, aby vyzpytoval naše srdce, jestli něco z těchto postojů v nás není. Pokud máme toto tvrdé a nevěřící srdce, nemáme důvěrný vztah s Pánem, neslyšíme jeho hlas a nevíme co, to znamená vidět jeho tvář.

Při znovuzrození dostáváme nového ducha. Poté rosteme v poznání svého nebeského Otce. Znáš Otce? Znáš jeho náruč? Znáš jeho hlas? Víš, jaké jsou jeho postoje a pocity vůči tobě? Ptej se ho na to. Naslouchej mu. Čistíme svoje srdce skrze pokání. Ovce slyší hlas svého pastýře. To je normální stav křesťana. Bůh chce denně k tobě mluvit skrze Písmo. Když budeš znát jeho Slovo, pak ti Duch svatý začne ve všedním dnu v práci, v obchodě, na ulici... připomínat různá slova, která jsi předtím četl. Začne k tobě mluvit tichým a jemným hlasem. Začne ti dávat svoje vedení.

Boží děti jsou vedeny Božím Duchem. Nemáme být vedeni svým rozumem, svými pocity nebo vzpomínkami či zkušenostmi. Nemáme se nechat unášet svými žádostmi a vášněmi, ty máme ze sebe strhávat a usmrcovat. Nemůžeme obejít pokání a odpuštění. Když se to budeme snažit, vrátí se nám to ještě v horší podobě. Měkké srdce je srdce, které činí pokání a které odpouští. Je to srdce, které slyší Pánův hlas a zná jeho přítomnost. A to je to, co nás má odlišovat od tohoto světa - jeho přítomnost. Lidé s měkkým srdcem chtějí růst. Lidé s měkkým srdcem vstupují do skutků, které Bůh pro ně připravil, a nesou hojné ovoce.

Při studiu Izajáše na mne v kapitolách 40-48 vyskočilo úžasné zjevení. Izajáš zde mluví o jednom zvláštním tématu, a sice o nových věcech, do kterých nás chce Bůh uvést, a ještě tu nebyly. Nepocházejí z opakujících se cyklů kolotoče. Jsou to zcela nové věci, které se ještě tady na zemi nestaly. Šalomoun popisuje cyklický čas: „Nic nového pod sluncem. Co je dnes, to už tady bylo...“ Izajáš říká: „Vy můžete vyjít z tohoto cyklu. Můžete prorazit a vstoupit do nových věcí.“ Je to pro nás výzvou a Božím plánem.

Hned na začátku těchto kapitol je však výzva: **Připravte na poušti cestu Hospodinu!** (Iz 40,3) Do nových věcí nikdy nevstoupíme, pokud nepřipravíme ve

svých životech cestu Pánu skrze pokání. Připravujeme cestu, aby mohl vejít Král slávy. Požádejme Pána, aby nám odpustil, že jsme se pohybovali v kruhu.

Abychom mohli vstoupit do nových věcí, potřebujeme poddajné, pokorné srdce ochotné ke změnám. Do zaslíbené země vstoupila nová generace. Staří odborníci na Boha pomřeli na poušti. Ze staré generace vstoupili jenom dva: Jozue a Káleb. Bůh chce, aby v každé generaci byla zjevována jeho vůle. Proto se tě ptám, ať jsi starý nebo mladý: Jsi ochotný ke změnám? Chceš vyjít z kruhu nevěry a neposlušnosti?

Derek Brown, Boží muž z Anglie, jednou popisoval, jak vyměnili ve svém sboru písně. Dříve zpívali z velkého zeleného zpěvníku kancionálovky. Změnili způsob chval a přestali zpívat z těchto zpěvníků. Začali promítat písně na plátno a nově uctívat Pána. Začali tancovat a dělat všechno, co popisuje Písmo, že bylo v Davidově stánku. Jedna stará, vážená, „věrná“ sestra to však neunesla. A tak chodila každou neděli do shromáždění demonstrativně s tím velikým zeleným zpěvníkem v podpaží. Oni už z něho ale vůbec nezpívali. S tímto zpěvníkem chodila mnoho měsíců. Derek Brown za ní jednou přišel a říká jí: „Sestro, proč chodíš s tím zpěvníkem?“ „Já chci, abychom zpívali z tohoto zpěvníku,“ odpovídá. A Derek jí říká: „Ale, milá sestro, my už z toho zpěvníku nikdy zpívat nebudeme.“ Naštvala se, otočila na podpatku, odešla a už se nikdy nevrátila.

Chcete změny? A co když přijdete o zelený zpěvník? David dostal zjevení od Hospodina o způsobu chval a uctívání. Možná ho dostal přímo od Pána, možná skrze proroka Gáda nebo Nátana. Tím způsobem, jak David uctíval Pána, se dříve Pán neuctíval. A když David vstupoval do tohoto způsobu chval, byli lidé, kteří to neunesli a Davidem pohrdli. „David, takový vznešený člověk, tolik bitev vyhrál, a on křepčí před truhlou úmluvy jako blázen, jako malý kluk nebo jako otroci. Jó, tenhle plebs, ten dělá jiné hlouposti, ale ten vznešený David, ten by si tohle neměl dovolit.“ David to měl dokonce i ve své rodině. Jeho vznešená manželka vykoukla z okna a pohrdla Davidem ve svém srdci: „To je blázen!“

David skutečně přinášel do Izraele něco nového. Bylo to novozákonní zjevení. Dříve byly jen oběti podle Mojžíše. Nyní David přinesl vstupování do Boží přítomnosti ke schráně úmluvy bez obětí a bez opony přímo skrze chvály. To je Nový zákon ve Starém zákoně. Apoštolové ve Skutcích říkají, že v poslední době bude obnoven Davidův stánek. David křepčil a měl hlučné chvály (hlučné chvály budou i v nebi) a byla zjevována sláva Páně. Chvály Davidova stánku máme zažívat ve svých sborech.

Pro některé lidi jsou moc dlouhé chvály, též kázání moc dlouhá. Chtějí „jenom tak chvíličku“ zazpívat „pochválenbud“. V jazycích promluvit tak nanejvýš půl minuty, ale deset minut je moc dlouhé. Já se tomu směji. Je mi těchto lidí líto. Oni vydrží například hodiny u televize, ale uctívání Pána je moc dlouhé. Když něco chtějí, tak u toho vydrží hodiny. Já však nic lepšího nemám, než uctívat Pána a naslouchat Božímu slovu. Jeden kazatel mi před lety říkal, že při uctívání byly spontánně uzdraveny dvě osoby. Během chval sestoupila Boží moc a oni byli

uzdraveni. Pak mezi řečí dodal, že chvály trvaly hodinu a tři čtvrtě. Takže, chcete nové věci?

Podívejme se tedy na některá místa z Izajášova proroctví. Potřebujeme nad těmito místy s Duchem svatým rozjímat a modlit se je. Věřím, že to Pán říká církvim i jednotlivcům. Aby se dělo něco nového, potřebujeme nejprve něčemu novému porozumět a pak do toho nového vstoupit. Nevstoupíme však do toho samočinně. Samo to nepřijde. Jsou zde určité principy, které musíme vzít vážně, jinak se nic nestane.

Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. Hle, už nastalo, co bylo na počátku, ted' oznamuji nové věci. Dříve než vyraší, vám je ohlašuji." (Iz 42,8-9)

Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. Čest mi vzdá zvěř pole, šakalové i pštroši; obdařil jsem poušť vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid. Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech. (Iz 43,18-21)

Toto praví Hospodin, král Izraele, jeho vykupitel, Hospodin zástupů: "Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není. Kdo je jako já? Jen ať se ozve! Ať to oznámí, ať mi to předloží! Od chvíle, kdy jsem navěky ustavil svůj lid, kdo mu oznamuje, co přijde a co má nastat? Nestrachujte se! Nebud'te zmateni. Což jsem ti vše neohlašoval a neoznamoval už předem? Vy jste moji svědkové. Což je Bůh kromě mne? Jiné skály není, já o žádné nevím." (Iz 44,6-8)

Pamatujte na to, co bylo na počátku od věků! Já jsem Bůh a jiného už není, jsem Bůh a nic není jako já. Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním. Od východu povolávám dravce, ze vzdálené země muže své volby. Jak jsem slíbil, tak to uskutečním, jak jsem si předsevzal, tak to splním. (Iz 46,9-11)

"Co se stalo na počátku, oznámil jsem předem, z mých úst to vyšlo, ohlásil jsem to; náhle jsem zasáhl a stalo se to. Přestože jsem věděl, jak jsi zatvrzelý, že tvá šíje je železná spona a tvé čelo z bronzu, oznamoval jsem ti všechno předem; dříve než co nastalo, jsem ti to ohlašoval, abys neříkal: »To udělala má modlářská stvůra, má tesaná a moje litá modla dala k tomu příkaz.« Slyšels o tom. Ted' se na to všechno dívej! A co vy? Což také něco oznámíte? Od nynějška ti chci ohlašovat nové věci, utajené, že o nich nic nevíš. Právě ted' jsou stvořeny, nikoli předtím, přede dneškem jsi o nich nic neslyšel a říci nemůžeš: »Hle, já to znám.« (Iz 48,3-7)

Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já tě vyučuji tomu, co je ku prospěchu, uvádím tě na cestu, po níž půjdeš. (Iz 48,17)

Uvědomil jsem si, že je tady cyklický čas, do kterého vstupuje většina lidí a motá se v kruhu. Je zde však také čas průlomu do nových věcí, který má vyrazit z tohoto cyklu a kruhu. Je to Boží vůle, kterou Bůh chce dělat v tomto věku a v tomto posledním pokolení. Bůh hledá lidi, kteří tomu porozumí, a kteří se budou ptát: „Pane, co jsou ty nové věci, do kterých mne chceš uvést? Co chceš ještě slavnějšího učinit, než bylo v minulosti?“

Skutečně v této poslední době chce Pán udělat věci, které ještě v takové slávě a míře nebyly zjeveny. A chce to demonstrovat skrze svůj lid, skrze církve, skrze tebe a mě. Jestli mu k tomu však dáme ve svých životech svolení. Nemusíme. Můžeme se dál pohybovat v kruhu. Izraelci nevstoupili do svého poslání. Zabývali se všedními činnostmi, neměli žádné božské cíle. Žili jen tak nahodile.

Potřebujeme mít cíle pro svoje životy a též cíle pro výchovu svých dětí. Ne, abychom do nich vkládali svoje nenaplněné touhy, ale nasměrovali je na božské cíle. Všechny naše děti mají být Hospodinovými učedníky. To jsou jasné cíle, které Pán předkládá před naše děti, a my je máme uchopit a tímto způsobem směřovat naše děti jako šípy.

Rick Joyner k těmto prolomením cyklů říká: „*Studenti historie se často diví, že se lidské chyby pravidelně cyklicky opakují. Jen některým jednotlivcům v dějinách se podařilo tyto cykly prolomit. Historie se stále opakuje, protože se jí nikdy nenecháme poučit a nečiníme pokání ze svých chyb. Někteří byli sice moudří na to, aby se ohlédlí nazpět, když však hodnotili události, které se okolo nich odehrávaly, viděli jen to, co sami chtěli. Takoví byli i mnozí z těch, kteří byli povoláni jako proroci, aby varovali svět a Církve. Dopadlo to podobně, jako z proroky v biblických dobách – hlasy těch, kteří volají k pokání, jsou ojedinělé. Většina lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou poslaní, budou kázat jen o prospěchu a pokoji. Pro většinu lidí je totiž prioritou mínění okolí, a to jak je ostatní přijmou. Už podstatně méně je zajímavá, zda je jejich poselství pravdivé.*“ (The Harvest)

Lidské chyby se pravidelně cyklicky opakují. Jen některým jednotlivcům v dějinách se podařilo prolomit. Bůh dává povolání na celou církev v této poslední době (nejen jednotlivce), která jako jeho armáda má tento cyklus prolomit a vstoupit do slávy, která je připravena na konci věků. Slavná církev, která je smělá, plná odvahy a víry, a která je nástrojem šíření Božího království.

Prvním krokem je, ptát se na ty věci, které přijdou. Máme hledat Pána a naslouchat mu. **Kdo z vás tomu dopřeje sluchu? Kdo pozorně vyslechne, co bude následovat?** (Iz 42,23) Jde o to, abychom skutečně přicházeli k Otci a řekli mu: „Pane, chci tě slyšet, potřebuji porozumění a rozeznání, nevím všechno, vím vlastně velmi málo.“ Kdo z vás tomu bude naslouchat? Kdo bude věnovat pozornost, aby slyšel, co bude potom? Posvěcujme, očišťujme svoje srdce, aby

Bůh k nám mohl mluvit. Naslouchejme, čekejme a hledejme Pána. Vydržíme v té agónii, dokud Pán nepromluví.

Mojžíš vytrval na hoře před Pánem v takové agónii sedm dní. Poté Bůh začal mluvit. Když Bůh mluví, tak víš, že mluví. Když dlouhodobě nemluví, tak se pokořujeme, postíme a čerstvě ho hledáme, dokud ho nenalezneme. Anebo když nemluví hned, tak to sbalíme a třeba si vylosujeme veršiček? To je trapné a já doufám, že to nikdo neděláte. V některých církevních kruzích se to však dělá. Můžeme si najít i jiný způsob, jak rychle dostat odpověď. Třeba si hodíme korunou. Bůh však chce k nám mluvit a chce nám zjevovat svoje srdce a to vyžaduje čas. Někdy bude k tobě mluvit ještě dříve, než si ho o to požádal. Ale někdy bude potřeba, abys ho hledal. Takový je náš Bůh.

Tobě dám poklady v temnotě skryté i sklady nejtajnější a poznáš, že já jsem Hospodin, který tě volá jménem, Bůh Izraele. (Iz 45,3) Bůh má pro tebe poklady. Jsou však skryté v Božích nejtajnějších skladech. Když k němu přijdeme a budeme ho hledat s čistým srdcem, bude nám tyto tajné věci zjevovat. Nezjevuje to každému na počkání, ale jen těm, kteří s ním mají skutečný důvěrný vztah. Ani já nevykřikuji svoje důvěrnosti každému na ulici. Tak je to i s Bohem. On bude zjevovat svá tajemství jenom těm lidem, kteří s ním mají důvěrné osobní společenství. Stojí to čas a není pro to instantní zkratka.

Toto praví Hospodin, Svatý Izraele, jeho tvůrce: Ptejte se mě na ty věci, které přijdou! Ohledně mých synů, díla mých rukou, budete mi něco přikazovat? (Iz 45,11) Pán ti chce zjevovat skryté věci, ptej se ho na ně. Často neznáme Boží vůli, protože jsme se Pána nezeptali. Je to tak prosté. Teprve poté se můžeme modlit podle Boží vůle a Bůh bude jednat.

Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, spasitel. (Kral.: *Jistě ty jsi Bůh silný, skrývající se, Bůh Izraelský, spasitel.*) (Iz 45,15) Zde je popsána Boží podstata. Bůh je skrývající se. Nám nezbyvá nic jiného, než to vzít vážně. Bůh se kvůli nám nezmění. Jde o společenství s živým Bohem, ve kterém ho musíme s čistým srdcem hledat jeho způsobem a podřídít se mu. Máme ho hledat v uctívání, někdy i v pokořování se při postu. Ptáme se a on odpovídá, protože je živý. Pán je tak zvláštní a my potřebujeme dát stranou všechny naše zkušenosti a vzpomínky a vždy čerstvě a nově ho hledat. Jak říká Victor Lorenzo, naším největším nepřítelem víry je naše vlastní paměť.

Potřebujeme hledat Boží plán a cestu osobně pro svůj život. Tak je to často i s uzdravením. Někdy je potřeba dlouhodobého vytrvalého zápasu víry i s postem. Jindy dojde k uzdravení na shromáždění s dary uzdravování. Slyšel jsem o jedné sestře, která byla uzdravena z rakoviny při normálním čase s Pánem večer před spaním. Modlila se, chválila Boha, přimlouvala se jako každý večer a Pán ji uzdravil. Hledejme Pána, On je skrývající se. Má pro tebe odpovědi, ale hledáš je?

Toto praví Hospodin, který to učiní, Hospodin, který vytvoří, co zůstane nepohnutelné, Hospodin je jeho jméno. Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti

oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš. (Kral.: *Volej ke mně, a ohlásímť se, a oznámímť věci veliké a tajné, o nichž nevíš.*) (Jr 33,2-3)

Možná, že už všechno znáš, pak skutečně nemá smysl chodit k Bohu. Ale jestliže ještě něco neznáš, pak přijď k Bohu. Volej k němu naléhavě. Nejen letmo zavolat na Boha a pak rychle utéct a být naštvaný, že neodpověděl hned. Bůh nám chce oznámit veliké, tajné a nedostupné věci - to, co chce dělat s tvým životem v této době.

Měli jsme obraz Izraelců, jak se točili na poušti. Do nových věcí vstoupila nová generace. Modlím se za to, aby naše srdce byla tvárná a mladá. Může ti být dvacet let a můžeš mít staré zkorinatělé srdce, které je naprosto neschopné nějaké změny – přesněji řečeno neochotné ke změnám. A může ti být sto dvacet let a můžeš mít mladého ducha. Co chceš? Bude tě to však něco stát. Ze staré generace Izraelců vstoupili jenom dva. Můžeš být mezi nimi. Jsi ochoten ke změnám? Jsi ochoten dělat věci jinak?

Jozuovská generace šla novou cestou, kterou nešli jejich otcové. U Jozuy je řečeno: **"Jakmile spatříte schránku smlouvy Hospodina, svého Boha, a lévijské kněze, kteří ji nesou, vytáhnete ze svého místa a půjdete za ní. Mezi vámi a ní bude ovšem odstup zhruba dvou tisíc loket; nepřibližujte se k ní. Půjdete za ní, abyste poznali cestu, kudy se máte ubírat, neboť nikdy předtím jste touto cestou neprocházeli."** (Joz 3,3-4)

„Chci činit nové věci, které jsem ještě nečinil,“ říká Bůh. „Vaši otcové tou cestou nešli.“ Ctíme své otce, važme si jich, jsou však věci, které nemáme následovat, protože bychom se točili v kruhu, jako se často oni točili v kruhu. Vzpomínám si na rozhovor dvou starých křesťanů. Jak rozebírali novou generaci a ten nový způsob chval a to rámusení. A to jak z církve odstranili ty staré krásné lavice. A jaká marnivost, že tam dali nové židle, které jdou složit, a může tam být prostor k tancování. Takové nové hříšné věci dělají v církvi. Rozčílil jsem se a řekl jim: „Máme následovat vás? Kam jste došli? Je jedno promile křesťanů v tomto národě. Ctím vás, vážím si vás a děkuji Bohu za vás, ale myslíte to vážně? Mám vás následovat? Kam bychom došli? Nechci vám nic vyčítat, ale zastavte tyto svoje rozhovory.“

Jozue řekl: **Posvěťte se, neboť Hospodin zítra mezi vámi učiní podivuhodné věci.** (Joz 3,5) K přechodu do zaslíbené země je potřeba odvahy před nepřáteli, odvahy ke změnám (vždyť když se nic nezmění, tak se nic nezmění) a odvahy i dělat chyby. K tomu ke všemu je veliký důraz na posvěcení. Zítra půjdete novou cestou, a proto se dnes posvěťte. Bez posvěcení nevstoupíme do nových oblastí. Když nejsme ochotni ke změnám, ochotni řešit problémy se sexuálním pokušením, problémy s penězi a se srdcem, které je nakloněno k penězům, problémy se starostmi a nevěrou, svoje strachy, svoje hořkosti... tak nebudeme moci vstoupit do zaslíbené země. Budeme stát na místě, anebo se budeme točit dokola. Když nejsme ochotni řešit svoje problémy, tak tam nevstoupíme.

V době přechodu do nových oblastí musíme střežit svá srdce, být ryzí, pokorní, poučitelní, poslušní a ochotní vyznávat a opouštět své hříchy. Nebojte se změn, ale střežte si především svá srdce. Nemůžeme žít ze zvyků, tradic a lidských způsobů. Život je v přítomném vztahu s Pánem a v poslušnosti a poddání se Božím řádům a Pánově vůli.

Jozue tedy vyzval lid k posvěcení a druhý den se vyzval kněze, aby vzali schránku smlouvy a šli jako první proti vodám Jordánu (viz Joz 3,13-17). Kněží, služebníci, přímluvci, proroci at' jdou první. Jakmile vstoupili nohou do vody, voda se rozestoupila. Daleko od toho místa se vody zastavily. Úžasný zázrak. Liberální teologové říkají, že to byly brody a že bylo málo vody. Písmo říká něco opačného - že bylo právě období velké vody. Pán je úžasný.

Vody se rozestoupily, protože Bůh mluvil a protože tady byli poslušní lidé, kteří nečekali, až se vody rozestoupí. To by zemřeli, než by se toho dočkali. Někdy čekáme na zázraky, které se však nikdy nestanou, protože neuděláme žádný krok víry. Tito lidé vyšli vírou podle Pánova slova. Šli bláznivě do rozvodněné řeky. Kdyby je někdo pozoroval, co by si o nich řekl. „Takové procesí a ono postupuje do vody, to se chtějí utopit?“ Ne, oni jdou podle slova Pána. Jakmile se smočila jejich noha ve vodě, voda se rozestoupila. Ale až poté, co se smočila noha ve vodě. Bůh se rozhodl, že takovým způsobem bude jednat v našich životech. Bude mocně jednat svojí paží na základě naší víry. Když ty vykročíš proti svým překážkám, vody se rozestoupí. Když budeš čekat, modlit se a kňourat, nic se nestane.

Potřebujeme tedy víru do nových oblastí. Nemůžeme jednat podle nějakých zkušeností, musíme vždy čerstvě hledat Pána a ptát se ho. Život v kruhu je skrze nevěru, neposlušnost a tvrdé srdce. Abychom však vyšli po té nové cestě, kterou má Bůh pro nás (jak pro jednotlivce, tak i pro celou církev), potřebujeme se ptát na nové věci, které přijdou, potřebujeme posvěcovat Pána ve svých životech a potřebujeme víru a odvalu vstoupit do nových oblastí.

Buď se točíme v kruhu, nebo jdeme novou cestou. Co je tou novou cestou? Pavel nám dává odpověď: **Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme spolu s ním skrze křest pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života (doslova: chodili v novotě života).** (Ř 6,3-4)

Znovuzrodili jsme se, přijali jsme Ježíše a to znamená, že jsme se ztotožnili s jeho smrtí. Smrt na kříži jsme za své hříchy zasloužili my a tak jsme s Kristem a v Kristu zemřeli i my. Ale také jsme se ztotožnili s jeho vzkříšením. Jako Kristus byl vzkříšen Boží mocí a slávou, tak jsme byli v Kristu vzkříšeni i my k novému životu. Už nežijeme my, ale žije v nás Kristus. Starý člověk byl pohřben. Máme to vědět a máme s tím počítat. Máme s tímto vědomím chodit ve všedním dnu. Máš s tím počítat, jako například počítáš s tím, že máš určitý obnos peněz, když jdeš do obchodu. Funguje to, když počítáš s tím, že jsi mrtvý pro hřích a že v tobě žije Kristus. Jsi nové stvoření – považuj se neustále za to.

Ale co nám ještě Písmo na tomto místě říká? Jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých, my vstupujeme na cestu nového života. Kristus byl vzkříšen z mrtvých a odešel na nebesa k Otci. Jaká to je tedy cesta vzkříšeného Krista? Jak se pohybuje vzkříšený Kristus? Křesťané v prvotní církvi se nazývali - *lidé Cesty*, protože chodili po cestě vzkříšeného Krista. On sedí jako Hlava po pravici Boží a zde se pohybuje skrze tebe a mě. To nejsou už tvoje svévolné cesty, ale cesta vzkříšeného Krista. Hledáme vedení našeho Pána a rozeznáváme jeho cestu. Jdeme cestou vzkříšeného Krista a prolamujeme do nových a slavných oblastí.

Před mnoha lety jsem byl na úžasném tří denním semináři o modlitbě s Wesley L. Duewelem (velice doporučuji jeho dvě knihy v češtině: *Oheň probuzení* a *Zasáhnout svět modlitbou*). Postil jsem se a hledal Pána. Při uctívání jsem na jednom shromáždění chválil Boha v jiných jazycích a najednou jsem začal zpívat česky výklad: „*Nové krajiny, nové obzory, čekají vás.*“ Bůh nám dává nadějný výhled do budoucnosti. Máme to svým duchovním zrakem vidět, těšit se na to, počítat s Božím milosrdenstvím a skrze modlitbu do toho vstupovat. Čekají nás mnohá dobrodružství!

Pokud není uvedeno jinak, citáty ze Starého zákona jsou použity z Českého ekumenického překladu, citáty z Nového zákona jsou použity z Českého studijního překladu.

Doporučujeme následující vyučování:

Franz Lippi: JDE O KRISTA

vyučování ve formátu mp3

<http://www.juda.cz/audio/>

Sirotčinec Emmanuel v Narasapuru v Indii

Již v roce 2014 jsme dělali první sbírku na sirotčinec Emmanuel v Indii. Po ukončení sbírky na studnu v Mosambiku jsme se rozhodli pro dlouhodobější podporu tohoto sirotčince. Nachází se ve vesnici Etikulakunta v Narasapuru v oblasti West Godvari v jižní Indii – Andhra Pradesh. Má kapacitu 62 osob, žel kvůli ztrátě sponzorů není zcela naplněn. Na každé dítě je zapotřebí 25 EUR měsíčně. Také probíhá rekonstrukce tohoto domu, jejíž rozpočet vychází na 6 000 EUR za materiál. Za vedení této služby je zodpovědný pastor T. Ronald Rajababu, se kterým jsme v kontaktu. Při nedělních shromážděních KS Juda jsou prováděny sbírky (viz rozpis níže), na podúčet můžete peníze vkládat průběžně. V tomto roce již bylo na sirotčinec odesláno 2 695 USD (což je přes 70 000 Kč). Velice děkujeme všem štědrým dárcům a nechť vám Pán odplatí.

***Kdo se smilovává nad chudým, půjčuje Hospodinu,
odplatí mu za to, co vykonal. (Př 19,17)***

***Kdo je štědrý, bude požehnán,
protože dává ze svého pokrmu chudému. (Př 22,9)***

Náš podúčet na sirotčinec Emmanuel v Narasapuru v Indii:

182-0460842399/0800